

та всичко, а и тя сама не върва — тъй ли е било, сънъ ли е сънила. Когато въ полунощъ я довлѣкли тука хайдутитѣ, жалба ѝ се нажалило, викнала, та заплакала:

— „Помогни ми,
прави Боже,
нѣмамъ върно
либе,
ни милъ бра-
тецъ —
турци да погу-
бятъ...“

И сщиятъ мигъ изъ гората младъ юнакъ разигралъ чудноватъ конь. Посрѣдъ нощъ, като слънце грѣялъ. Коньтъ му билъ червено Лале, самъ той — като бѣлъ Кринъ, дрехата му — синиятъ Зюмбюль, тънкиятъ Бръшлянъ — коню юздата, а маждрака — стройна Тръстика.

Впусналь се юнакътъ, ржка прострѣль и кого какъ сегналь съ маждрака си — тамъ си останаль, въ земята врасьль, на синь камъкъ превърнатъ...

Отъ тогава туй мѣсто се казва „Хайдушка поляна.“ И до днесъ стоятъ побити тамъ високи сини камъни, съ топки отгоре — сщщи чалми на глава. А бѣлитѣ цвѣтенца, що показали пѣтя на Цвѣтина майка — всички познавате — наричатъ се момини сълзи. Когато турцитѣ влѣкли девойката, тя по цѣлия пѣтъ плакала. И дето капнали сълзитѣ ѝ — превръщали се на ситни бѣли цвѣтенца.

Георги Райчевъ

ПѢСЕНЬТА НА КАПКИТѢ

Бързо, бързо потъмнява
бѣлий снѣгъ и се стопява.
Чуйте капчицитѣ вѣнь:
капъ, капъ, капъ, звѣнь!
Стичатъ се отъ нашта стрѣха,
пѣсенъ весела запѣха:
— Я, подайте си ржчица,
малки, палави дечица!
Протегнете си и дветѣ

и ни весело ловете!
Ний сме бисерни и златни,
малки капки благодатни!
Хайде, капчици, сестрички,
тичайте следъ нази всички:
чакатъ ни цвѣтя, тревички,
вече станали отъ сънъ.
Капъ, капъ, капъ, звѣнь!

Ст. Цанкова-Стоянова